

DIEVA MISIONĀRA DABA

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 1:26-28; 2:15-17; 1. Jāņa 2:16; Jāņa 3:14, 15; 2. Kor. 5:21; Mat. 5:13, 14.

ATMIŅAS PANTS:

“Redzi, es viņu dodu par liecinieku tautām, par vadoni un pavēlnieku tautām!” (Jes. 55:4)

Mūsu pasaule ir juceklis, un mēs, cilvēki, esam šī jucekļa izraisītāji. Tas ir tāpēc, ka mēs esam grēcinieki, krituši radījumi, kuru raksturs pēc būtības ir ļauns. Lai arī cik ļoti mums patiktu domāt par sevi kā par progresējošiem un augošiem, pagājušā gadsimta vēsture nav sevišķi iedrošinoša. Un šeit nu mēs esam – arī šajā gadsimtā skats nav gaišāks. Ja pagātne ir nākotnes priekštece, tad, citējot bijušo britu politiķi, viss, ko mēs varam sagaidīt, ir “asinis, smags darbs, asaras un sviedri”.

Tomēr viss nav zaudēts. Tieši pretēji, Jēzus Kristus ir nomiris par mūsu grēkiem, un, pateicoties Viņa nāvei, mums ir glābšanas, atjaunošanas un jaunradīšanas apsolījums. “Tad es ieraudzīju jaunas debesis un jaunu zemi, jo pirmās debesis un pirmā zeme bija zudušas un jūras vairs nebija.” (Atkl. 21:1)

Mēs neesam atstāti vieni, pamesti bezgalīga, auksta un šķietami vienaldzīga kosmosa plašumos, lai gādātu paši par sevi. Mēs to nekad nevarētu izdarīt. Spēki, kas ir pavērsti pret mums, ir tik daudz lielāki par mums. Tāpēc Dievs jau pirms pasaules radīšanas ir ierosinājis glābšanas plānu, lai mūsu labā izdarītu to, ko mēs paši nekad nebūtu paveikuši.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 4. jūlijā.

Dievs radīja vīrieti un sievieti

Viens no mūžīgajiem jautājumiem, ko cilvēki vienmēr uzdevuši, skan: "No kurienes es nāku?" Pirmajās divās Bībeles nodaļās (patiesībā viscaur Bībelē) mums ir dotas atbildes uz vissvarīgāko jautājumu, ko ikviens cilvēks varētu uzdot. Galu galā, tikai zinot, no kurienes mēs esam nākuši, mēs varam sākt saprast, kas mēs esam, kāpēc eksistējam, kā mums jādzīvo un uz kuriem ejam.

Pārlasi 1. Mozus grāmatas 1. un 2. nodaļu, bet īpaši pievērsies 1. Moz. 1:26-28. Kādas lielas atšķirības ir cilvēka radīšanā no visa pārējā, kas minēts šajās nodaļās? Kas cilvēkā ir tāds, kas to padara atšķirīgu no pārējās radības?

1. Vīrietis un sieviete tika radīti pēdējie no visiem radījumiem. Viņu priekšā bija visa redzamā radība, ko pētīt un par ko rūpēties.

2. Tas, kā Dievs radīja vīrieti un sievieti, atšķirās no pārējo būtnu radīšanas. Līdz tam dievišķā pavēle bija: "Lai top!" (Gaisma, izplatījums, ūdens, zivis un putni, dzīvnieki utt.) Tagad pavēle pārvērtās par apspriedi: "Darīsim cilvēku..." Dievišķā trīsvienība Tēvs, Dēls un Svētais Gars apspriedās. Lai gan šīs nodaļas runā par zemes un tās iemītnieku radīšanu, nav šaubu, ka galvenā uzmanība pievērsta tieši cilvēces radīšanai.

3. Vīrietis un sieviete tika radīti pēc Dieva līdzības – kas tāds nav teikts ne par ko citu, kas tajā laikā tika radīts. Lai gan pants nepaskaidro, ko nozīmē būt radītam pēc Dieva tēla un līdzības, tas nozīmē, ka cilvēki kaut kādā ziņā atspoguļo sava Radītāja dabu. Tā kā cilvēkiem ir morālas spējas, kādas nav manītas citos radījumos (tauriņi gan ir skaisti, bet tie nerisina jautājumu, kas ir pareizi un kas nepareizi), būt radītam pēc Dieva tēla un līdzības noteikti nozīmē, ka zināmā mērā cilvēki atspoguļo Viņa morālo raksturu.

4. Vīriešiem un sievietēm bija jābūt varai, lai pārstāvētu Dievu virs zemes un valdītu pār pārējo radību. Šis aicinājums ietver atbildību.

Cilvēks Bībelē ir minēts jau pirmajā nodaļā, bet ne vientulībā. Mēs eksistējam, pateicoties attiecībām ar Dievu. Ko tas mums stāsta par to, cik centrālu lomu Dievam vajadzētu ieņemt mūsu dzīvēs un kāpēc mēs bez Viņa neesam "pilnīgi"? Sk. arī Ap. d. 17:28.

Brīvā griba

Radīšanas stāstā ir iepīts Dieva brīdinājums neēst no "labā un ļaunā atzīšanas koka" (1. Moz. 2:9). Tāpēc jau no paša sākuma mēs varam redzēt, ka cilvēce bija apveltīta ar morālo elementu, kas nebija manāms nevienā citā dzīvā radījumā. Kā jau mēs runājam vakar, spēja pieņemt morālus lēmumus ir veids, kā cilvēks atklāj Dieva tēlu un līdzību.

Ko 1. Moz. 2:15-17 saka par cilvēcei piemītošo brīvo gribu? _____

Dievs varēja radīt cilvēkus tā, ka viņi automātiski dara Viņa prātu. Tādā veidā tika radītas pārējās lietas – gaisma, saule, mēness un zvaigznes. Tie paklausa Dievam bez iespējas to izvēlēties. Viņi piepilda Dieva gribu automātiski, pateicoties dabas likumiem, kas vada viņu rīcību.

Bet vīriešu un sievietes radīšana bija īpaša. Dieva radīja viņus Sev. Dievs gribēja, lai viņiem ir savi lēmumi, lai viņi izvēlētos pielūgt Viņu brīvprātīgi, nevis piespiesti. Citādi viņi nevarētu Viņu mīlēt, jo mīlestībai, lai tā būtu patiesa, ir jānāk no brīvas gribas.

Pateicoties dievišķajai izcelsmei, cilvēka brīvo gribu aizsargā un respektē Dievs. Radītājs neiejaucas vīriešu un sievietes visdziļākajos un nelokāmākajos lēmumos. Nepareizai izvēlei ir sekas, dažreiz tās ir briesmīgas, bet uzspiesti piekāpšanos un paklausību ir pretēji mūsu visvarenā Kunga raksturam.

Cilvēka brīvās gribas principam ir trīs svarīgas ietekmes:

1) uz reliģiju: visvarenais Dievs nevirza cilvēka personīgo gribu un izvēli vienpusēji;

2) uz ētiku: cilvēki ir morāli atbildīgi par savu rīcību;

3) uz zinātni: ķermeņa un smadzeņu darbību pilnībā nenosaka cēloņi un sekas. Fizikas likumi ir ietverti mūsu rīcībā, bet brīvā griba nozīmē, ka mums ir izvēle attiecībā uz savu rīcību, īpaši morālā ziņā.

Kādus morālus lēmumus tev būs jāpieņem dažās tuvākajās stundās, dienās, nedēļās? Kā tu vari būt drošs, ka šo svēto dāvanu izmanto pareizā veidā?

Pārdomā, kādas sekas ir tās nepareizai izmantošanai! _____

Krišana

“Un sieva redzēja, ka tas koks ir labs, lai ēstu, ka tīkams acīm un kārojams prātam, un viņa ņēma tā augli un ēda, un deva arī savam vīram, kas bija kopā ar viņu, un viņš ēda. Un abiem atdarījās acis, un nu viņi zināja, ka ir kaili, un viņi sašuva viņu lapas un uztaisīja sev gurnautus.” (1. Moz. 3:6, 7)

Nelielā augļa ēšana pati par sevi nebija grēcīga rīcība. Tomēr mums ir jāpārdomā apstākļi, kādos tas notika. Ādams un Ieva bija radījumi ar brīvu gribu, radīti pēc Dieva līdzības. Tas ietvēra brīvību – bet arī pienākumu – saskaņoties ar Dieva pausto gribu. Viņi ēda augli nevis neatliekamas vajadzības, bet savas izvēles dēļ. Tas bija Ādama un Ievas pašu brīvās gribas akts, neņemot vērā Dieva skaidros un īpašos norādījumus.

Līdzīgi arī mums ir jāizvēlas pašiem, vai mēs sekosim vai nesekosim Dievam un vai mēs priecāsimies par Dieva Vārdu vai arī nepakļausimies tam. Dievs nespiedīs nevienu ticēt Viņa Vārdam. Viņš nekad nespiedīs mūs paklausīt Viņam, un Viņš nevar piespiest mūs mīlēt Viņu. Dievs ļauj mums katram izvēlēties pašam, pa kādu ceļu iet. Bet mums ir jābūt gataviem dzīvot ar savas izvēles sekām.

Ēdot augli, Ādams un Ieva patiesībā pateica Dievam, ka Viņa valdīšana ir nepilnīga. Viņa augstākā vara tika pakļauta izaicinājumam. Viņi izrādījās nepaklausīgi, kā rezultātā cilvēcē ienāca grēks un nāve.

“Un Kungs Dievs izraidīja viņu no Ēdenes dārza, lai apstrādā zemi, no kuras viņš ņemts! Un viņš padzina cilvēku un uz austrumiem no Ēdenes dārza iemitināja ķerubus ar atvāztiem liesmojošiem zobeniem, lai sargā ceļu uz dzīvības koku.” (1. Moz. 3:23, 24)

Ādamam un Ievai bija jāatstāj Paradīze. Tās bija nepieciešamas, tomēr žēlsirdīgas sekas. Kungs neļāva dumpīgajai cilvēcei piekļūt dzīvības kokam. Ar mīlošām rūpēm, lai viņi nekļūtu nemirstīgi un neiemūžinātu briesmīgo stāvokli, kādā grēks viņus bija ievēdis, Viņš neļāva Ādamam un Ievai piekļūt auglim. (Iedomājies, kāda būtu mūžīga dzīve pasaulē, kas ir pilna ar tādām sāpēm, ciešanām un ļaunumu, kas pastāv zemes virsū!) Ādams un Ieva tika izvesti ārā no mīlīgā dārza, lai apstrādātu ne tik patīkamo ārpusē esošo augsni (23., 24.p.).

Šodienas tēmas kontekstā izlasi 1. Jāņa 2:16. Kā krišanas stāstā ir redzami elementi, no kā brīdināts šajā pantā? Kādos veidos arī mums savā dzīvē ir jācīnās ar tādām pašām kārdināšanām?

Dieva iniciatīva mūsu glābšanā

Bībele parāda, ka pēc mūsu pirmo vecāku krišanas Dievs bija tas, kas viņus meklēja, nevis otrādi. Tieši pretēji, vīrietis un sieviete centās paslēpties no Kunga klātbūtnes. Kāds spēcīgs salīdzinājums ar lielāko daļu kritušās cilvēces – viņi bēg no Tā, kas viņus meklē, no vienīgā, kas viņus var izglābt. Ādams un Ieva to darīja Ēdenē, un, ja viņi nebūtu pakļāvušies Svētā Gara pamudinājumam, cilvēce vēl joprojām bēgtu no Dieva.

Par laimi, Dievs nepameta mūsu pirmos vecākus, un arī mūs Viņš nepamet. No tā laika, kad Dievs pirmo reizi jautāja Ādamam un Ievai Ēdenes dārzā: "Kur tu esi?" (1. Moz. 3:9), arī mūsdienās Viņš vēl joprojām uzdod mums to pašu jautājumu. Dievs patiešām ir pirmais misionārs.

"Ar nesalīdzināmo dāvanu – savu Dēlu – Dievs visu pasauli ir ietvēris žēlastības atmosfērā, kas ir tikpat reāla kā gaiss, kas apņem Zemi. Visi, kas izvēlas elpot šo dzīvību dodošo atmosfēru, dzīvos un uzaugs par pilnīgiem vīriem un sievietēm Kristū Jēzū." (E. Vaita "Ceļš pie Kristus" 68. lpp.)

Protams, Dieva misijas aktivitātes vislielākā atklāšanās ir redzama iemiesošanās brīnumā un Jēzus kalpošanā. Lai gan Jēzus nāca uz šo zemi darīt daudzas lietas – iznīcināt sātanu, atklāt Tēva patieso raksturu, pierādīt, ka sātana apsūdzības ir nepareizas, parādīt, ka Dieva likumu ir iespējams ievērot, – galvenais iemesls bija mirt pie krusta cilvēces vietā, lai glābtu mūs no grēka galīgajām sekām – mūžīgas nāves.

Ko šie panti māca mums par Jēzus nāvi?

Jāņa 3:14, 15 _____

Jes. 53:4-6 _____

2. Kor. 5:21 _____

Dievs "Viņu, kas grēku nepazīna, .. mūsu dēļ padarīja par grēku". Lūk, kas bija vajadzīgs, lai mēs "Viņā taptu par Dieva taisnību". Šo domu sauc par "lielo nomaiņu", kad Jēzus uzņemas mūsu grēkus un ciešanas kā grēcinieks, lai mēs, kaut arī esam grēcinieki, varētu tikt uzskatīti par taisniem Dieva priekšā kā pats Jēzus.

Misijas metaforas

Misija ir Dieva iniciatīva glābt bojā ejošo cilvēci. Dieva glābjošo misiju motivē Viņa mīlestība pret ikvienu no mums. Dievs sūtīja Kristu misijā nest glābšanu visai pasaulei. Jāņa evaņģēlijs vien satur vairāk nekā 40 paziņojumu par Jēzus misijas kosmisko dimensiju. (Sk. piemēram, Jāņa 3:17, 12:47.) Kā Tēvs sūtīja Kristu glābt pasauli, Viņš sūta Savus mācekļus ar vārdiem "kā Tēvs Mani ir sūtījis, tā arī Es jūs sūtu" (Jāņa 20:21).

Izlasī Mat. 5:13, 14. Kādas divas metaforas ir izmantotas šajos pantos un uz ko tās attiecas? _____

Sāls un gaismas metaforas atklāj galvenos veidus, kā kristieša ietekme iedarbojas uz cilvēci. Sāls darbojas iekšēji, savienojoties ar vielu, ar ko tas nonāk saskarsmē, turpretī gaisma darbojas ārēji, izgaismojot visu, ko tā var aizsniegt. Jēdziens "zeme" sāls metaforā attiecas uz cilvēkiem, ar ko kristiešiem ir jāsajaucas, bet jēdziens "pasaules gaisma" attiecas uz cilvēkiem tumsā, kam ir vajadzīga apgaismošana.

Israēla bērni saņēma iedrošinājumu dzīvot saskaņā ar morālajiem principiem un veselības likumiem, ko Dievs viņiem bija devis. Viņiem bija jābūt par gaismu, kas izgaismo un saista – jūs esat "gaisma tautām" (Jes. 49:6). Viņu kolektīvā veselība, labklājība un uzticība Dieva sabatam un citiem baušļiem liecinātu apkārtējām tautām par Dieva varenajiem radīšanas un glābšanas darbiem. Bija paredzēts, ka tautas, kas vēros viņu labklājību, tuvosies viņiem un saņems mācību par Kungu.

Kad nāca Kristus, Viņš runāja arī par sāli, citu liecināšanas veidu. Ar savu ietekmi pasaulē kristiešiem ir jāsamazina pasaules samaitātība. Neticīgjie bieži tiek atturēti no ļauniem darbiem, pateicoties morālajai apziņai, ko var redzēt kristiešos. Kristiešiem tikumu dēļ ir ne tikai laba ietekme uz samaitāto pasauli. Viņi arī sajaucas ar cilvēkiem, lai līdzdalītu kristīgo glābšanas vēsti.

Gaisma un/vai sāls – cik laba liecība esi tu un tava draudze apkārtējai pasaulei? Vai gaisma ir blāva un sāls zaudējusi garšu? Ja jā, kā tu vari iemācīties to, ka atmoda un reformācija sākas ar tevi personīgi? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Mēs esam aplūkojuši dažus aspektus Dieva kā misionāra dabai. Misija ir trīsvienīgā Dieva iniciatīva. Misija ir pirmkārt saistīta ar Jēzu Kristu, kura iemiestošanās ir kristīgās ticības un misijas centrā. Ar Savu dzīvi un nāvi Jēzus nodrošināja glābšanas ceļu visai cilvēcei. Mums kā Viņa sekotājiem un misionāriem ir jāļauj cilvēkiem uzzināt labo vēsti par to, ko Jēzus ir paveicis viņu labā.

“Kristus draudze virs zemes tika izveidota ar misijas nolūku, un Kungs ilgojas redzēt visu draudzi izgudrojam veidus un līdzekļus, lai augstie un zemie, bagātie un nabagie dzirdētu patiesības vēsti. Ne visi ir aicināti personīgi darboties svešos laukos, bet visi var kaut ko darīt ar savām lūgšanām un dāvanām, lai palīdzētu misijas darbam.” (E. Vaita “Liecības draudzei” 6. sēj., 29. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Padomā vairāk par izcelsmes jautājumu. Kāpēc izcelsme ir svarīga? Kā pareiza izpratne par mūsu izcelsmi palīdz labāk saprast, kas mēs esam un kāds patiesībā ir mūsu eksistences nolūks?

2. Kā tālākais citāts palīdz mums izprast brīvās gribas, mīlestības un jaunuma eksistenci mūsu pasaulē? “Tādējādi, ja Dievs grib radīt mīlošas būtnes (Viņa pilnīgās mīlestības atdarinājumu), Dievam ir jārada brīvas būtnes, kas ar savu izvēli pasaulē var ienest ciešanas un jaunumu. Mīlestības un brīvības dinamika prasa, lai Dievs dotu mums telpu augšanai mīlestībā, pateicoties mūsu brīvībai. Dieva vienīgā alternatīva, ja Viņš nevēlas ļaut brīvām būtnēm izvēlēties nemīlošus darbus, ir pilnībā atturēties no mīlošu būtņu radīšanas.” (Robert J. Spitzer “New Proofs for the Existence of God: Contributions of Contemporary Physics and Philosophy” Kindle Edition (Eerdmans Publishing Co., 2010) 233. lpp.)

3. Jēzus nāve bija viens atsevišķs notikums, kas norisinājās nelielā tautā milzīgajā Romas impērijā gandrīz pirms 2000 gadiem. Tomēr šim notikumam ir mūžības vērtība katra cilvēka dzīvē. Kāda atbildība gulstas uz mums, kas zinām par šo notikumu, un ko nozīmē to pastāstīt tiem, kas to nezina? Kā vēl viņi varētu uzzināt par to, ja tie, kas to zina, viņiem nepastāsta?
